

механізму протидії злочинам, пов'язаним із торгівлею людьми, зможе у майбутньому забезпечити безпеку та захист громадян нашої держави від даного виду злочину, а також виключить Україну зі списку держав, які «постачають» жінок у руки работорговців сві

Основні напрями адміністративної реформи у Західній Європі та країнах Азії

Вайдалович О.Ф., студент ННІПІ НАВС

Науковий керівник: старший викладач кафедри загальноправових дисциплін ННІПІ НАВС *Жаріков О.Ю.*

Прагнення зробити роботу державного апарату більш ефективною – незмінно призводить сучасні уряди на шлях адміністративних реформ. Адміністративна реформа - це процес структурних змін у роботі державного апарату, спрямований на підвищення його ефективності і вдосконалення якості прийнятих рішень [3].

З точки зору громадянського суспільства, обґрунтуванням адміністративних реформ можуть бути глобальні процеси, що призводять до серйозних зрушень в організаційно-управлінських системах, трансформуючи не лише владні механізми, а й усю сучасну систему координат існування держави [1]. Якщо узагальнити найбільш суттєві причини адміністративних реформ, які проводилися в останні роки в провідних країнах світу, то слід назвати:

- стрімкий розвиток інформаційних технологій, що вимагало серйозних структурних змін, пов'язаних з впровадженням інформаційних систем в сферу державного управління;

- відставання організації державного управління від управління в бізнесі і особливо від корпоративного менеджменту;

- зростання дефіциту державного бюджету та брак коштів на сучасне забезпечення багатьох функцій державного адміністрування;

- надмірне розширення державних структур, пов'язане з появою нових напрямків у розвитку науки, техніки і виробництва, що призводить до створення дублюючих структур і перетинанню сфер компетенції всередині держапарату;

- вимоги децентралізації держапарату і «захисту місцевих свобод» з боку опозиційних політичних партій;

У результаті адміністративних реформ на зміну бюрократичній залежності і ієрархічній підпорядкованості – приходить принцип автономії відповідальності за виконання основної місії, покладеної на державні структури. У зв'язку з цим на перший план виходять організаційна гнучкість, управління інноваціями, децентралізація, значна свобода дій персоналу [6, с.192].

Очевидно, що ефективність державного управління значною мірою залежить від діяльності керівників вищої ланки [2, с. 173-184]. З цієї ж метою вводяться стандарти професійної компетенції вищих чиновників у сфері менеджменту, від яких у сучасних умовах вимагається не тільки знання, але й нові якості державних лідерів. Нині в ряді країн (США, Франція, Великобританія, ФРН, Канада) запроваджуються чіткі стандарти та механізми оцінки виконання функцій і повноважень державними структурами, нові підходи до системи звітності та контролю за держапаратом [4].

Ключовим напрямом адміністративного реформування в зарубіжних країнах є розвиток конкурентного середовища і широке використання контрактної системи в державному управлінні. Експерти відзначають, що підвищенню ефективності держапарату значною мірою заважає монополіє становити більшість органів державного управління. У результаті населення не має свободи вибору в отриманні послуг, державні службовці не одержують стимул для підвищення якості надаваних послуг, а в підсумку не підвищується результативність діяльності всього державного апарату.

Варто погодитися з думкою Мельтюхової щодо того, що основними напрямками державно-управлінських реформ в країнах Європейського Союзу та Азії на сучасному етапі є: інформатизація та дебіюрократизація, новий менеджеризм, децентралізація, приватизація та введення економічних елементів регулювання управлінських процесів, сервісне адміністрування.

Сервісне адміністрування, або ідея адміністрації як служби сервісу, - це нове розуміння державних органів як структур, що надають послуги громадянам.

Децентралізація полягає в тому, щоб спустити процес прийняття рішень на низові рівні – туди, де виникають проблеми. При цьому територіальна децентралізація (деконцентрація) означає передачу повноважень від центру на регіональний і місцевий рівень, від центральних органів – їх територіальним представництвам.

Як свідчить досвід країн Заходу, суттєвою реформою у адміністративному управлінні, очевидно, є: 1) розробка системи регламентів роботи державних органів із громадянами. Наприклад, у Великобританії запроваджена система стандартів роботи з громадянами, яка передбачає визначення для державних службовців показників роботи з населенням. У Франції відповідно до закону про регулювання державної служби для кожної державної установи встановлені певні зобов'язання перед громадянами. Крім цього, уряд цієї країни запровадив процедуру спрощення отримання багатьох видів послуг, увів нові правила прийому платежів у населення [5, с.27].

2) створення спеціальних служб із надання державних послуг населенню.

3) підвищення прозорості й оперативності надання послуг громадянам.

Отже, на наш погляд, важливими чинниками підвищення ефективності, результативності державного управління мають бути: розвиток партнерства з приватним сектором та багатоаспектної взаємодії з громадськістю; прозорість і відкритість діяльності організацій та установ державного сектору; удосконалення механізмів звітування, моніторингу й контролю [1].

Тому, проаналізувавши адміністративні реформи Європи та Азії, можна прийти до висновку, що впровадження зазначених ефективних механізмів реформування державного управління – сприятиме успішному виконанню стратегічних завдань розвитку Української держави.

Список використаних джерел:

1. Адміністративна процедура та адміністративні послуги: Зарубіжний досвід і пропозиції для України /І.Б. Коліушко (відп. ред).- К.: Факт, 2003. – 495с.
2. Литвинцева Е. Реформирование государственной службы в зарубежных странах / Е. Литвинцева //Гос. служба. - 2010. - № 6. - С. 173-184.
3. Кикоть В. Я. Административное право зарубежных стран / В. Я. Кикоть. Под ред.: В. Я. Кикоть, Г. А. Василевича, Н. В. Румянцева. – М.: Юнити-Дана, 2011. – 432с.
4. Школик А.М. Порівняльне адміністративне право: [навч. посібник] /Андрій. Миколайович Школик. – Львів: ЗУКЦ. 2007. 308с.

5. Зарубіжний досвід публічного адміністрування : метод. рек. / [Н.М. Мельтюхова та ін.; за заг. Ред. Н.М. Мельтюхової]; Нац. акад. держ. упр. при Президентові України, Упр. орг. фундам. Та приклад. дослідж., Харк. регіон, ін-т держ. упр. –К.: [ПАДУ], 2010. – 27с.

6. Реформа публічної адміністрації в Україні: проекти концепцій та законів / І. Коліушко, В. Тимошук (упорядники). – К. : Фокус-Ю, 2006.-192с.

До питання щодо встановлення адміністративної відповідальності юридичних осіб

Гапоненко У.П., студент ННІПП НАВС

Науковий керівник: кандидат юридичних наук, доцент *Сергєєв І.С.*

В даний час відповідно до КУпАП суб'єктами адміністративної відповідальності є лише фізичні особи. Однак фактично існує і адміністративна відповідальність юридичних осіб. Інтенсивний розвиток цього виду відповідальності розпочався після здобуття Україною незалежності і був зумовлений процесами зростання підприємництва та становлення ринкової економіки, які призвели до утворення значної кількості юридичних осіб, заснованих на приватній формі власності. [1]

Як відомо, юридичні особи визнаються суб'єктами правових відносин не тільки в адміністративному, а й у багатьох інших галузях права, зокрема, в цивільному, господарському, податковому та ін. Вступаючи у правові відносини, вони своїми діями можуть реалізовувати надані їм права та виконувати покладені на них обов'язки, тобто здійснювати правомірну поведінку. Але вони можуть і порушувати приписи норм права, тобто вчиняти правопорушення, за вчинення яких передбачено притягнення юридичної особи до юридичної відповідальності.[1]

Наприклад, в п. 4 ч. 1 ст. 1 Закону України «Про відповідальність підприємств, їх об'єднань, установ та організацій за правопорушення у сфері містобудування» встановлено, що за виконання будівельних робіт, які не відповідають державним стандартам, нормам і правилам або проектним рішенням, з порушника стягується штраф у розмірі 10 % вартості виконаних робіт.[2]

Слід зазначити, що у тексті закону термін «адміністративна відповідальність» не застосовано, однак можна стверджувати, що йдеться саме про неї, адже:

1. в приписах містяться описи протиправних діянь, які можуть бути вчинені у різних сферах державного управління.

2. за вчинення правопорушення встановлено адміністративне стягнення (у наведеному прикладі це штраф, але застосовуються й інші види стягнень, від попередження і до ліквідації юридичної особи).

3. рішення про накладення стягнення приймає орган виконавчої влади.

4. рішення по справі приймається у спрощеному, характерному для адміністративного процесу порядку. [1]

Аналіз чинного законодавства дозволяє стверджувати, що нині інститут адміністративної відповідальності юридичних осіб перебуває в процесі становлення. Він ще остаточно не сформувався і містить багато прогалин, однак заперечувати його існування вже нема жодних підстав. Так, зокрема у главі 28 Господарського кодексу визначено загальні засади адміністративної відповідальності юридичних осіб. У ній встановлено перелік адміністративних